

မိုးနီရောင်

အသည်းကွဲပြဲတိုက်

ဝန် : အိမ်နဲ့ မိမိတို့

လူတွေမှာ ...

အရှုံးဆိုတာကို

ပြတိုက်ထဲချပြရဲတဲ့

သတ္တိရှိနေရင်

တကယ်မရှုံးပါဘူး ...

နိဒါန်း

ဟိုတယ်၏ မှန်တံခါးပေါက်ဝကို သူဖြတ်သန်း ဝင်ရောက်လိုက်ချိန်တွင် တံခါးစောင့်များမှ လွဲ၍ ဘယ်သူမှ မရှိကြသေးပါ။

လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတင်သော စားပွဲရှည်ကြီးကိုလည်း ယခုမှ စားပွဲခင်းအသစ်များ စတင်ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်နေချိန် ဖြစ်သည်။

ဟိုတယ်၏ လေအေးပေးစက်မှ ထုတ်လွှတ်နေသော အေးစိမ့်စိမ့်လေထုကို သူသတိ မထားနိုင်မိလောက်အောင် ရင်တွေ ပူလောင်နေခဲ့လေသည်။

ဟိုတယ်၏ ပထမထပ်ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းနေသော သူ့ခြေ

လှမ်းတွေ ချက်ချင်းလေးလံ တုန်ခိုင်းလို့ လာသည် ။ တကယ်တော့ ဒီ နေရာသို့ သူမလာချင်ပါ။

သူမ၊ မျက်နှာကိုလည်း မတွေ့မြင်ချင်တော့ပါ။

သို့ပေမယ့် နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်တော့ သူ နှုတ်ဆက်ရဦးမည်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ သိနေပါသည် ။

သတို့ သမီးကို အလှပြင်ဆင်ပေးနေသည့် ပထမထပ်ရှိ အခန်းဆီသို့ သူ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာရင်း သူ့ရင်တွေ တင်းကျပ်ဆို့နင့်လာပြန် သည် ။

ဟင့်အင်း ...။ ငါ ငိုလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။

ဟေ့ကောင် ... ငည့်၊ ... မင်း လုံးဝမငိုသင့်ဘူးနော်။ ဒီအချိန်မှာ ။ ဒီ အချိန်ဆိုတာ သူများ တကာတွေ မင်္ဂလာယူနေတဲ့ အချိန်။

နှုတ်ခမ်းပါးတွေကို တင်းစေ့နေအောင် ဖိကိုက်ရင်း အဲဒီအခန်းပေါ် က်ဝ တံခါးချပ်ကို လက်ဆစ်ကလေးတွေနဲ့ ခေါက်လိုက်မိလေသည် ။

စေ့ထားသော တံခါးက ပွင့်သွား၏။

အထဲမှ မ ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မသွယ်ရဲ့ မျက်နှာတစ်ခြမ်း ပေါ် လာပြီး ...။

"ဟယ် ... လူညို ..."

အနည်းငယ်သာ ဟ နေသော တံခါးချပ်သည် သူဝင်သာအောင် ပွင့် သွားသည် ။

မသွယ်ရဲ့ မျက်နှာသည် သူရောက်လာလို့ ဝမ်းသာသွားတဲ့ အမူအရာ က တစ်ဝက်၊ အနည်းငယ် တုန်ရီထိတ်လန့်နေတဲ့ အမူအယာက တစ်ဝ

က်ဖြစ်နေသည်။ ။

အခန်းထဲက လူများ မကြားသာအောင် သူနားရွက်နားသို့ ကပ်ပြီး တိုးတိုးကလေး တစ်ခွန်းပြောသည်။ ။

"သက် ... ငိုချည်းပဲနေတယ် လူညိုရယ်၊ လုပ်ပါဦးဟယ်"

ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ တောင်းခံသော အကူအညီတစ်ခုရယ်ပါ။ အဲဒီစကားနောက်မှာ မသွယ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းအပေါ်ထားသော စေတနာ မျက်ဝန်းတွေကို သူမြင်တွေ့နေရသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ။

သူ့ဆီသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ဟိုတယ်ကို ခဏလောက်လာခဲ့ပေးပါ ... ဟု အရေးတကြီး လှမ်းပြောပေးခဲ့သူမှာ လည်း မသွယ်ပင်။

မသွယ်က သူနဲ့ ... မ ရဲ့ အကြောင်းတွေကို အစ အဆုံးနီးပါး သိရှိထားတဲ့ အပြင် သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်တွေကိုလည်း စာနာနားလည်စွာ ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။

အခန်းထဲသို့ သူ တုန်ရီမောဟိုက်သော ရင်အစုံဖြင့် ဖြည်းဖြည်းလေး လှမ်းဝင်လိုက်မိသည်။ ။

အခန်းထဲမှာ သတို့ သမီးကို အလှပြင်ပေးနေသော မိတ်ကပ်ဆရာမနှင့် တပည့်နှစ်ယောက်က လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မရှိကြပါ။ သတို့ သမီးရဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေ မရောက်ကြသေးသည့်အတွက် သူ ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်ရပြန်သည်။ ။

သတို့ သမီးက သူ့ကို ကျောခိုင်းထားသည့် အနေအထားဖြင့် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်နေပါသည်။ ။

သူမကို သူမှ င်သက်မိစွာ ငေးမောမိသွားခဲ့သည်။ ။

လှလိုက်တာဟု ပြောနေစရာ မလိုပါ။ မ က ဘာမှ မပြင်မဆင် နဂို
နေအတိုင်းကိုက အပြစ်ပြောစရာ မရှိအောင် လှရန်နိုင်သူပါ။ အခု
တော့ ...။

သတို့ သမီးဝတ်စုံကို အပြည့်အစုံ ဆင်ယင်ပြီး ဖြစ်လျက်၊ ဆံထုံးနောက်က ဆံမျှင်နွယ်တွေကို သိမ်းဆည်းဖိသပ်ဖို့ သာ လိုတော့သော မ ၏
အလှကို သူ ငေးမောနေခဲ့မိပါသည် ။

အဖြူရောင် ...။

အဖြူရောင်ပေါ်မှာ ပိုးငွေ့ချည်တွေနဲ့ ယက်လုပ်ထားသော ချိတ်လုံချည်နဲ့ ပိုးပုဝါပါးပါး။ နှင်းဆီဖြူတွေ ညွတ်နေအောင် ပန်ပြီး၊ ဆံမြိတ်ရှည်
ရှည်ချကာ စိန်ဆံထိုး၊ စိန်ဘီးကုပ်တန်း လေးတွေနဲ့ တလက်လက် တောက်ပနေသော ဆံမျှင်နက်မှောင်မှောင်။ စိန်နဲ့ ပုလဲရောပြီး သွယ်ယှက်အလှဆင်ထားတဲ့ ဖြူလွင်ကျော့ရှင်းနေသော လည်တိုင် ...။ အားလုံးကို သူ
နောက်ကနေ ငေးကြည့်လိုက်ရသည် ။

ပြီးတော့ ...။ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးထဲကနေ သူ့ဆီကို ပြန်ငေးကြည့်နေသော မ ရဲ့ မျက်ရည်ဥတို့ တွဲခိုရာ မျက်နက်ဝန်း ရွန်းလဲ့လဲ့တစ်စုံဆီသို့ သူ အားတင်းစိုက်ကြည့် လိုက်ရတော့သည် ။

ရင်ထဲက စူးခနဲ နာကျင်စွာ ထိုးအောင့်သည် ။

မ ရယ် ...။

အဲဒီ ငွေရောင်တလက်လက် တောက်ပရွန်းပြက်နေတဲ့ သတို့ သမီးဝတ်စုံလေးနဲ့ အခုလို ကြေတွဲစွာငိုပြနေတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာ တောင် ...
လှနိုင်လွန်းလိုက်တာ။

မငိုပါနဲ့ မရယ်လို့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုများ ပြောထွက်တော့မှာ လဲ ...

မျက်ရည်တွေနဲ့ တလက်လက်တောက်ပ စီးဆင်းနေတဲ့ မျက်ဝန်းအစုံက သူ့ဆီကို မှန်ထဲကနေ ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ။

မရဲ့ အကြည့်တွေက သူ့အသည်းနှလုံးကို ထွင်းဖောက်ကာ အသံမဲ့ စကားဆိုနေပါသည်။ ။

သူ အသံခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် အားလုံးကြားအောင် အော်လိုက်သည်။ ။

"အားလုံး အပြင်ခဏထွက်ပေးပါ"

အ ခ န်းထဲမှ ချီနေနှင့်သောလူများ ... သူ့စကားကြောင့် အူကြောင်ကြောင်လေးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ။

သူ ထပ်အော်လိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော် ... မ နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောပါရစေ၊ အားလုံး အပြင်ခဏ ထွက်ပေးပါ"

မသွယ်က ချက်ချင်း သဘောပေါက်စွာ လက်ကိုင်အိတ်လေးကို ကောက်ဆွဲပြီး သူ့အနားသို့ တိုးကပ်လာကာ ပြောလိုက်သည်။ ။

"လူညို ... မသွယ် စိတ်ချမယ့်နော် ..."

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဆယ်ငါးမိနစ်ပဲ ကျွန်တော့်ကို အချိန်ပေးပါ"

မသွယ် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။ ။

မ ရဲ့ အလှပြင်ဆရာက စူဆောင့်ဆောင့် ထ အော်သည်။ ။

"ဆယ်ငါးမိနစ် ... အလိုလေး ... ဘုရားရေ၊ မင်္ဂလာပွဲက မိနစ်လေး

ဆယ်တောင် လိုတော့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာ လဲ၊ ဒုက္ခ
တွေတော့ရောက်ကုန်တော့မှာ ပဲ၊ ဒီမှာ ဖြင့် ငိုလွန်းလို့ မိတ်ကပ်က ခဏ
ခဏ ပြန်တင်နေရတဲ့ ဥစ္စာ ...၊ ကျုပ်တော့ နာမည်ပျက်တော့မှာ ပဲနော်"

သူ ... အဲဒီမိတ်ကပ်ဆရာမဆီကို ခပ်တည်တည်မျက်နှာနဲ့ လျှောက်
သွားလိုက်ပြီး ...။

"ခင်ဗျား အခုဆယ့်ငါးမိနစ် အပြင်ထွက်မပေးရင် ဒီမင်္ဂလာပွဲပါ ပျက်
သွားနိုင်တယ်၊ သိရဲ့ လား ..."

သူ့အော်သံကြောင့် မ ရဲ့ အလှဖန်တီးရှင်မှာ တုန်တုန်ရီရီနှင့် သူ့အ
ဖော်လက်ကို ဆွဲ၍ အခန်းအပြင်ထွက်သွား၏။

အားလုံးထွက်သွားတော့ အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းစွာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည် ။

မ သည် ခုနက ရပ်နေသော လူတစ်ရပ်စာမြင့်သည်
မှန်ချပ်ကျယ်ကြီးရှေ့တွင် အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို ရပ်တန့်နေဆဲ။

အခန်းထဲတွင် မ နှင့် သူ့ရဲ့ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းတွေမှ တစ်ပါး အ
ရာအားလုံး ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်နေသည် ။

မ က မှန်ရှေ့မှ ချာခနဲ ရုတ်တရက်လှည့်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်
လိုက်သည် ။

"မောင် ..."

မရဲ့ အသံသည် ဆို့နှင့်ကြေကွဲစွာ တိုးတိမ်တုန်ရီနေခဲ့သည် ။ မရဲ့ လ
က်ချောင်းလေး တွေကလည်း တုန်ရီစွာ သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို စုဆွဲ၍
ကိုင်သည် ။

"မောင် ... မ ...၊ မ လေ ..."

မရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲက မျက်ရည်ဥတွေ ထပ်မံလိမ့်ဆင်းကျလာပြန် သည်။

"မ ... မောင့်ကို မခွဲနိုင်ဘူး၊ မောင့်ကို လုံးဝမခွဲနိုင်ပါဘူး၊ မောင်နဲ့ ဝေးရင် ..."

မရဲ့ အသံတွေက ရှိုက်သံတွေနဲ့ ဗလုံးဗထွေး နှစ်ဝင်တိုးတိမ်သွားသ ည်။

"မောင်နဲ့ ဝေးရင် မရဲ့ ရင်တွေကွဲရလိမ့်မယ်၊ မ တို့ ... မ တို့ ထွက်ပြေးကြမယ်လေ၊ ဟိုး ... အဝေးကြီးကို ထွက်ပြေးကြမယ် နော် ... နော်"

မ က သူ့လက်မောင်းနှစ်ဘက်စလုံးကို ဆွဲကိုင်ပြီး လှုပ်ခါလေသည်။

သူ မရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ ပြောချလိုက်သ ည်။

"ဟင့်အင်း ..."

"မောင် ...၊ မောင် ... ဘာပြောတယ်"

"မောင်ပြောတာ မ ကြားပါတယ်၊ မောင်တို့ အဲဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး လေ၊ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မ သိပါတယ်"

"မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ မ ဘာမှ မသိဘူး၊ မ သိတာ မောင့်ကို ချစ်တာပဲ သိတယ်၊ မောင့်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး၊ မောင်ကလွဲပြီး မ ဘယ်သူ့ကိုမှ လ က်မထပ်နိုင်ပါဘူး"

"မ ..."

သူကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ရသည် ။

အရူးမလေးတစ်ယောက်လို သွေးရှူးသွေးတမ်းဖြစ်နေသော သူ့ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို သူ ရင်ခွင်ထဲမှာ နောက်ဆုံးအနေနှင့် သိမ်းကျုံး ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ထပ်ပြောလိုက် ပါသည် ။

"မ ရယ် ...၊ မ ချစ်တဲ့ မောင့်ကို မိုက်မဲတဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်လို့ လား"

"မ က သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းငုံ့ကာ ရှိုက်သည် ။ သူ ထပ်ပြောလိုက်၏။"

"လူကြီးမိဘအစုံအလင်နဲ့ ဟော့ဒီလို ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုကို ပျက်စီးအောင်လုပ်တဲ့ အထိ ကျွန်တော့်ကို မိုက်မဲစေချင်တာလား မ ရယ် ... ပြောပါဦး"

"မောင် ... မောင် ... မ ကို မထားခဲ့နဲ့ ၊ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ၊ မ ကို မချစ်ဘူးလား၊ မောင် ... မ ကို မချစ်ဘူးလား"

"မ ..."

မ ရဲ့ ပခုံးတွေကို သူ ကိုင်ဆွဲလှုပ်ပစ်လိုက်ရသည် ။

"မ နဲ့ ကျွန်တော် ... အဲဒီလို မိုက်မဲတဲ့ လူသားတွေ ဖြစ်သွားအောင် ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ မ က မိုက်မဲတော့မယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော် လုံးဝခွင့်မပြုဘူး"

မ က မျက်ရည်တွေ ပြည့်နှက်နေသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်သည် ။

"မောင် ... မ ကို မချစ်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား"

မ ရဲ့ အသံက တုန်ယင်တိုးဖွနေပေမယ့် သူ့ရင်ကို စူးနစ်စွာ နာကျင်စေပါသည်။ ။

"မောင် ... မ ကို မချစ်ခဲ့ပါဘူး၊ မ ကို လှည့်စားရုံသက်သက်ချစ်ခဲ့တာ၊ မ အသည်းကို ခွဲပစ်ဖို့ ချစ်ခဲ့တာ"

မ ရဲ့ ပြင်းထန်သော စွပ်စွဲချက်စကားတွေကို သူ အံ့ကျိတ်၍ နားထောင်နေလိုက်သည်။ ။ မရဲ့ အားကိုးတကြီး ဆွဲဆုပ်ထားသော လက်တွေထဲမှ သူ အားတင်း၍ ရုံးထွက်လိုက်ရသည်။ ။

ဝှေ့ဝဲလာသော မျက်ရည်စကို မ မမြင်သာအောင် သူ ချက်ချင်းသုတ်ပစ်လိုက်မိ၏။

ပြီးတော့ သူ ပြုံးဖြစ်အောင်ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ... မ ကို ကျွန်တော် ... မချစ်ခဲ့ဘူး"

မ ရဲ့ မျက်နှာကို သူစေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဒီလို ကြားရရင် မ ... ကျွန်တော့်ကို မေ့ဖို့ ပိုလွယ်မယ် မဟုတ်လား၊ မချစ်ခဲ့ဘူးလို့ ပဲ မှတ်လိုက်ပါ"

အခန်းထဲကနေ သူ ချာခနဲလှည့်ကာ ပြန်ထွက်မည်လုပ်တော့ မ က သူ့လက်ဖဝါးကို အတင်းဆုပ်ကိုင် တားထားလေသည်။ ။

"မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ မောင် ... ညာတာ၊ မောင် ညာနေတာ၊ မ ကိုချစ်တယ်မို့လားဟင်၊ မ ကို မထားခဲ့ဘူး မို့လား၊ မ ကို ..."

သူ့လက်ဖဝါးကို ကိုင်ကာ နောက်မှ ဒရုတ်ဆွဲ၍ လိုက်ပါနေသော သူမကို သူဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ။

သူမ ဝုန်းခနဲ နောက်သို့ လဲပြိုကျသွား၏။ ငိုရှိုက်သံမှာ လည်း တိခနဲ

ရပ်တန့်သွားပါသည်။ ။

သူမ ၏ ဆံထုံးဆီမှ နှင်းဆီဖူးနှစ်ပွင့် အောက်သို့လွင့်ကျသွားကြသည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ အံ့ဩခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းတွေ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ။

သူမရဲ့ အမူအယာက အိပ်မက်ကနေ အခုမှ လန့်နိုးလာသလို ပုံစံဖြစ်နေ၏။

သူမ ... မျက်ရည်တွေကြားက ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါနေသည်။ ပြီးတော့ ရှိုက်သံတစ်ဝက်နှင့် ပြောသည်။ ။

"မောင် ... အရမ်းရက်စက်တယ်"

သူ ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်မောချလိုက်သည်။ ။

မ က နာနာကျည်းကျည်းနှင့် ထပ်ပြောလေသည်။ ။

"မောင်တို့ ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေချစ်လောက် မချစ်ခဲ့ကြပါဘူး။"

ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြိုလဲကျနေသော မ ကို သူ ... လှည့်မကြည့်ပဲ ဟိုတယ်အခန်းတံခါး လက်ကိုင်ကို သူ အကြာကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားမိသေးသည်။ ။

အခန်းထဲမှ မထွက်ခင် မ ကို သူပြန်ပြောလိုက်၏။

"မ တို့ မိန်းမတွေကလည်း မောင်တို့ ယောက်ျားတွေချစ်သလို ချစ်တတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။"

အခန်းတံခါးကို သူ ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ အခန်းအပြင်မှာ စိုးရိမ်တကြီး မျက်နှာများ ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြသော မသွယ်နှင့် မိတ်ကပ်

ဆရာမ အုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

မသွယ်ကို သူ တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်၏။

"မ ကို အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြန်ပြင်ပေးလိုက်ကြပါ"

မသွယ်သည် အခန်းထဲသို့ အရင်ဆုံးပြေးဝင်သွားသည် ။
အခန်းထဲမှာ မ က အသက်မရှိသော အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို မှန်ရှေ့က
ထိုင်ခုံတွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေခဲ့ပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း ပြန်မကြည့်ပါ။
ဘာစကားမှ လည်း မပြောတော့ပါ။

မိတ်ကပ်ဆရာမက အခန်းထဲရောက်သွားတော့ ဒေါပွပွနဲ့ အော်ဟစ်
နေသည် ။

"အံ့မယ်လေး ဆံပင်တွေ ပွကုန်ပြီ၊ ပန်းတွေကလည်း ပြုတ်ထွက်လို့
၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမှာ လဲတော့၊ ဒီဟာမကြီးပဲ အစကနေ ပြန်လုပ်ရဦးမှာ
ပေါ့၊ သေချင်တယ်၊ ငါ ... သေချင်တယ်"

သူ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ နာကျင်စွာနဲ့ ပါ။

တကယ်တော့ အားလုံးပဲ အစ က ပြန်စ ကြရမှာ ပါလေ။

ဟိုတယ်၏ သတို့ သမီးအလှပြင်ရာ အခန်းတံခါးကို သူ ညင်သာတိုး
တိတ်စွာ ပြန်စေ့ပိတ်ပေး ထားလိုက်သည် ။

ဟိုတယ်၏ ကော်ရစ်ဒါလမ်းကျဉ်းလေးထဲတွင် သူ တစ်ယောက်တ
ည်း နံရံကို မှီကာ ခပ်အက်အက် စတင်ရယ်မောလိုက်မိသည် ။

ထိုစဉ် ကော်ရစ်ဒါအဆုံးမှ သူ့ဆီလျှောက်လာသော ခြေသံလျှပ်လျှပ်
ကို စတင်ကြားရ၏။

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

"ညီညီ ..."

ခေါ်သံအဆုံးမှာ သူ့ဆီသို့ ပြေးလာသော လူရိပ်။

"ညီညီ ... မင်းက ဒီရောက်နေတာကိုးကွ"

"ကိုကို ..."

ကိုကိုကို သူပြေးဖက်လိုက်ပါသည် ။ လှုပ်ရှားနေသော ရင်အစုံနှင့် ငိုချင်နေသည့် မျက်နှာကို ကိုကိုရင်ခွင်မှာ ဖွက်ချင်တာလည်း ပါသည် ။

"ကိုကိုရာ ... မွေးလိုက်တာဗျာ"

ကိုကိုရယ်လေသည် ။ အပြုံးအရယ်နည်းလှသော ကိုကိုမျက်နှာပေါ်က လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော အပြုံးကို သူ့အတွေ့မှာ ကိုကို ဒီနေ့ ဘယ်လောက်ပျော်နေသလဲဆိုတာ သိသာနိုင်ပါသည် လေ။

ကိုကိုက ရှက်ပြီးတစ်ဝက်နှင့် သူ့ပခုံးတစ်ဘက်ကို ညှစ်၍ ပြောလေသည် ။

"သတို့ သားပဲ ညီညီရာ၊ ဒီလောက်တော့ မွေးနေမှ ဖြစ်မှ ပေါ့"

ကိုကိုရယ်သံနောက်ကနေ သူ့စိတ်ကိုထိန်းထားရင်း လိုက်ရယ်မောရသည် ။

ကိုကိုက သတို့ သမီးအလှပြင်သည့်အခန်းကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်မည်လုပ်သည် ။

"ညီညီ ... မင်းအစ်မ ပြင်လို့ ပြီးလောက်ပြီဟုတ်"

ကိုကိုလက်တွေကို သူလှမ်းဆွဲ၍ တားမြစ်လိုက်မိသည် ။

"နေပါဦး ... ကိုကိုရာ၊ နောက်ဆို တစ်သက်လုံး တွေ့ရတော့မှာ ပဲ ဥစ္စာ၊ ဘာလို့ လောနေတာလဲ"

အဲဒီလောက်ပြောလျှင်ပင် ကိုကိုသည် အရှက်သည်းပြီး အခန်းထဲ ဝင်ရဲတော့တာ မဟုတ်။ ကိုကိုသည် သူနှင့်ကွာခြားလွန်းစွာ အရှက်ကြီးလေသည်။

ကိုကိုက ခေါင်းလိမ်းဆီနှင့် နက်မှောင်ပြောင်လက်နေသော ဆံပင်တို့တိုလေးကို တစ်ချက်သပ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ရယ်သည်။

ကိုကိုရင်ဘတ်ပေါ်က နှင်းဆီအဖြူလေးသည် မမ ဆံထုံးထက်မှ ပန်းပွင့်များ နှင့် တစ်ပုံစံတည်းပါလားဟု ချက်ချင်းတွေးမိပြီး ရင်ထဲက စူးခနဲ အောင့်ပြန်သည်။

ကိုကိုကို သူတင်းကျပ်စွာ ထပ်မံပွေ့ဖက်လိုက်တော့ ကိုကိုက အံ့သြသံတစ်ဝက်နှင့် ရယ်သံတွေ ထွက်လာသည်။

"ဟေ့ကောင် ... ညီ၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ရုတ်တရက် အခန်းထဲမှာ မငိုမိအောင် ထိန်းထားသော မျက်ရည်များသည် ကိုကိုရှေ့မှာ အတားအဆီးမရှိ စီးဆင်းကျလာသည်။

ကိုကိုက သူ့ပါးနှစ်ဘက်ကို ကိုင်၍ အံ့သြစွာ မေးသည်။

"ညီညီ ... ဟေ့ကောင်၊ ဘာလို့ ငိုတာလဲကွာ ... ဟာ၊ မဟုတ်တာပဲကွာ"

သူ ... မျက်ရည်တွေကြားမှာ သူ့ကိုယ်သူ ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်မိသည်။

"ကျွန်တော့်အစ်ကိုကို ကျွန်တော်စွန့်လွှတ်ရတော့မှာ လေ ကိုကိုရ၊ မငိုရဘူးလား ..."

ကိုကိုက သူ့ခေါင်းကို ငယ်ငယ်တုန်းကလို ခပ်ဖွဖွပုတ်၍ ဆံမျှင်တွေ

ကို ဖွသလို လုပ်လေသည်။ ။

"ညီညီရာ၊ ကလေးကျနေတာပဲကွာ၊ ကိုယ့်ညီက ကိုယ့်ညီပဲပေါ့ကွ၊ လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း ကိုကိုက မင်းကို အချစ်မလျော့ပါဘူးကွာ၊ ပြေးကြည့်မှ ဒီညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ မင်းကလည်း ... ပြီးတော့ ..."

ကိုကိုက ဖြူစင်ကြည်လင်စွာ သူ့မျက်နှာကို ငုံ့စိုက်ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောခဲ့၏။

"ပြီးတော့ ... မင်းမမသက်ကလည်း မင်းကို မောင်အရင်းလေးတစ်ယောက်လို ချစ်နေတာပဲလေကွာ၊ ဘာလိုသေးလို့ လဲ၊ အစ်ကိုကိုစွန့်လွှတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်း ... အစ်မတစ်ယောက် ကောက်ရတာ၊ ကိုကိုအထင် ကိုကိုချစ်တာထက်တောင် မင်းကို သက်က ပိုချစ်ဦးမလားပဲ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ မင်းလည်း မမသက်ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား ညီရာ ...၊ မငိုပါနဲ့ ကွာ၊ ကဲ ... ကိုကို မင်းကို ခဲဖိုးဘယ်လောက်ပေးရမလဲပြော၊ ငိုပြီးတော့တော့ ညာမတောင်းနဲ့ "

သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်မိ၏။

ပြီးတော့ ကိုကိုတိုက်ပုံအင်္ကျီ ဖြူလွလွပေါ်မှာ ကပ်ငြိနေသော ဆံမျှင်လေးတစ်စကို လက်ညှိုးလေးနှင့်တောက်၍ ဖယ်ရှားပေးလိုက်မိသည်။ ။

သူ မျက်ရည်တွေကို ခပ်ရှက်ရှက်သုတ်ပစ်နေရင်း ကိုကိုကို ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော်သိပါတယ်ကိုကို ...၊ ကိုကိုရော ... မမသက်ရော ... ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုကိုကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုကို သိတယ်မဟုတ်ဘူး"

တ်လား"

ကိုကိုက သူ့ကို တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်လေသည်။

"ကိုကိုသိပါတယ် ... ညီညီရယ်"

ကိုကို ပခုံးပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေကို ဝှက်ရင်း သူ နာကျင်ဆို့နစ်စွာ ပြုံးလိုက်မိသေး၏။ ကိုကိုကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုကို ဘယ်တော့မှ အမှန်အတိုင်း သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ အချစ်ဆိုတာ လူတွေသိအောင် ပြောပြနေစရာ မလိုပဲ ရင်ထဲမှာ တင် သိမ်းဆည်းထားလို့ လည်း ရပါတယ်ကိုကို။

ပြခန်း (တစ်)
သက်ပိုင်စိုးသူ
တစ်

ပြခန်းသည် လူသိပ်မရှိပဲ ရှင်းလင်းနေပြီး တိတ်လည်း တိတ်ဆိတ်
လွန်းနေသည်။ ။

အောက်ထပ်က ပို၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

ပြခန်းအောက်ဆီသို့ ဆင်းလာသော သူမ၏ ခြေသံက သစ်သားလှေ
ကားပေါ်မှာ တောင် ခပ်ကျယ်ကျယ် ထွက်ပေါ်နေသည်။ ။ အောက်ထပ်
တွင် ကြည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။

သူမသည် ဘယ်ဘက်အခြမ်း နံရံမှာ ကပ်၍ ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်း
ချီကားများ ဆီမှ စတင်စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

လူရှင်းနေသဖြင့် သူမ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ။ သူမက
ပန်းချီကားများကို ပြခန်းတစ်ခုအထိ တကူးတက လာရောက်ကြည့်ရှုခံ
စားဖို့ စိတ်ဝင်စားခဲ့သူ မဟုတ်ချေ။

ပန်းချီဆိုသော အနုပညာရပ်သည် သူမနှင့် အလှမ်း တော်တော်ဝေး
လွန်းသည်။ ။

တကယ်လို့ များ သူမ၏ သူငယ်ချင်းတွေသာ သူမကို ယခုလို ရွှေ့တိုင်လမ်းမပေါ်က (Insight) ဆိုသော ပန်းချီပြခန်းလေးထဲမှာ အကြောင်းကြောင့်လေးရပ်နေတာ မြင်လျှင် အကုန်အံ့ဩကုန်ကြမည်။

ပြီးတော့ သူမဟာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဝယ်ယူဖို့ လိုက်လံရှာဖွေနေသည် ဆိုတာကို သိရလျှင် သူမကို ဝိုင်း၍ ရယ်မောကြဦးမည်ဆိုတာ သေချာသည် ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အဖော်ခေါ်မနေတော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဒီပြခန်းလေးဆီ ရောက်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည် ။

ပြခန်းက သေသေချာချာပြောရလျှင် သုံးလွှာတောင် ရှိသည် ဟု ပြောရမည်။

အပေါ်ဆုံးလွှာက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းဖြစ်ပြီး ပြခန်း၏ ထိပ်ဖက်တည့်တည့်မှာ တည်ရှိသည် ။ အဲဒီအခန်းထဲမှာ လည်း သူမ ရှာဖွေနေသော ပန်းချီကားကို မတွေ့ချေ။

အလယ်ထပ်မှာ တော့ ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားတော်တော်များ သည် ။ အဲဒီအလွှာမှာ လည်း သူမ သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာဖွေတာတောင် လိုချင်သော ပန်းချီကားနာမည်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူတာပင် ရှာမရ။

ပြခန်းတာဝန်ခံကို သူမ လိုချင်သော ပန်းချီကားနာမည်တပ်မေးလိုက်ရုံနှင့် ရှာတွေ့ချင် တွေ့မှာ ဖြစ်သော်လည်း သူမ အဲဒီလို လုပ်၍ မရပြန်ချေ။

ဝယ်ခိုင်းသူက အဲဒီလို နာမည်နှင့်မေးပြီး မဝယ်ပါနှင့်ဟု အတိအကျမှာ လိုက်သော ကြောင့်ပင်။

ဝယ်ခိုင်းသူကသာ မမှာ ထားရင် အဲဒီလောက် စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ပန်းချီပြခန်းတစ်ခုမှာ သူမ အချိန်ကုန်ခံ လိုက်ရှာနေမှာ မဟုတ်။

နာမည်ကိုတပ်ပြီး ... မေး။ တွေ့ရင်ဝယ်လိုက်။ ပြီးရော။

အခုတော့ ...။

ဝယ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ သူက အဲဒီပန်းချီပြခန်းကိုသွား။ သာမန်ပန်းချီ ကား လာကြည့်သူတွေလိုပဲ ပန်းချီကားတွေကို လျှောက်ကြည့်။ ပြီးတော့ "နောက်ဆုံးည" ... လို့ အမည်တပ်ထားတဲ့ ပန်းချီကားကို ရအောင်ရှာ။ တွေ့ရင် ...။

တွေ့ရင် အဲဒီပန်းချီကားကို အခုမှ တွေ့ပြီး ကြိုက်လို့ ဝယ်ချင်တဲ့ ပုံစံ မျိုးနဲ့ ပဲ ပြခန်းတာဝန်ခံကိုမေး။ ဒီပန်းချီကားကို ဝယ်ချင်လို့ တမင်သက် သက် လာရှာတဲ့ ပုံစံမျိုး လုံးဝမပေါက်စေနဲ့ ဟု သေသေချာချာမှာ ထား ဍှါ သာ သူမ စိတ်ရှည်ရှည်ထားရခြင်းဖြစ်သည် ။

ပြီးတော့ သူမ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အင်မတန် စပ်စုလိုသော ဝါသနာ ရှိနေလို့ သာ ဒီအလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

မဟုတ်ဘူး လား။ စိတ်ဝင်စားစရာ အင်မတန်ကောင်းသည် လေ။

ဝယ်ခိုင်းသူက မမသွယ် ...။ မသွယ်သွယ်ဟန်ဆိုသော အပျိုကြီး။ သူ မရဲ့ အစ်မရင်းခေါက်ခေါက် မမနီတာနဲ့ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း တွေ။

မသွယ်က ကနေဒါကို ထွက်သွားတာပဲ လေးနှစ်ကျော်ရှိနေပြီ။ ယခု မှ မြန်မာပြည်က ဘယ်သူရေးဆွဲမှန်းမသိရသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို နာမည်နှင့်တကွ အသည်းအသန် လိုက်ရှာဖွေပြီး ဝယ်ခိုင်းသည် ဆို တော့ ...။

ဧကန္တ ပန်းချီဆရာဟာ မမသွယ်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းဟောင်းထင်ပါရဲ့ ။
ကျောင်းတုန်းက အသည်းကွဲဇာတ်လမ်းလေ။ ဒါကြောင့် အပျိုကြီးဖြစ်
နေတာ နေမှာ ပေါ့။

အမှန်ကတော့ မမသွယ်က ထိုပန်းချီကားကို သူမရဲ့ အစ်မ မနီတာ
ကို ဝယ်ခိုင်းမလို့ ပါ။ အခုတော့ မနီတာက အိမ်ထောင်ကျပြီး ခင်ပွန်း
တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသဖြင့်
မမသွယ်ခမျာ သူမ ကို မခိုင်းချင် ခိုင်းချင် ... ခိုင်းလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည် ။

ပြီးတော့ သေသေချာချာလည်း မှာ သေးသည် ။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ
မသိပါစေနဲ့ ... တဲ့ ။

သူမက မရမက မေးတော့လည်း ဘူးခံသည် ။ အဲဒီပန်းချီကားသာ ရ
အောင်ဝယ်ပေး။ ဝယ်ပေးပြီးရင် အဲဒီပန်းချီကားနောက်က ဇာတ်လမ်း
ကို ပြောပြမယ်ဟု မသွယ်က ကတိပေးသည် ။

ပန်းချီကားက ဘာပုံမို့လို့ လဲ ... ဟု မေးတော့လည်း
တွေ့တော့သိမှာ ပေါ့ ... တဲ့ ။

ကနေဒါကနေ တကူးတက ဖုန်းဆက်ကာ ဖုန်းခေါ်ခတွေ့အများကြီး
အကုန်ခံပြီး ဒီကိစ္စကို သေသေချာချာ မှာ ဤ ခိုင်းသည် ဆိုတော့ နည်းန
ည်းနောနော အရေးကြီးတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ဟု သူမ သဘောပေါ
က်သည် ။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ ဒီပန်းချီပြခန်းလေးဆီသို့ သူမ ရောက်လာရသည် ပေါ့။ မမ
သွယ်ရဲ့ နောက်ဆုံးည ... ဆိုသော ပန်းချီကားနှင့် ပန်းချီကားရဲ့ နောက်
ခံဇာတ်လမ်းကိုပါ သူမ အဆမတန် စိတ်ဝင်စားနေပြီ ဆိုတာလည်း ဝန်
ခံရမည်ပေါ့။

မမနီတာသာ ရှိလျှင် "နင်ကိုက သူများ အတွင်းရေးဆို သိပ်သိချင်တာကိုး ... စပ်စုမရဲ့ " ... ဟု များ ဟောက်လေမလားမသိ။

အခုလောလောဆယ်တော့ နောက်ဆုံးညဆိုသော ပန်းချီကားလည်း မတွေ့။ ပထမဆုံးည ပန်းချီကားလည်း ရှာမတွေ့။

ပန်းချီကားက ဈေးတအားကြီးနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... ဟု ဖုန်းထဲမှာ မမသွယ်ကိုမေးတော့ ဘယ်လောက်ကြီးကြီး တောင်းသလောက် ပေးပြီးသာ ... ဝယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ သူမ မှာ ပို၍ ပင် စပ်စုချင်စိတ်က ကြီးထွားလာသည် လေ။

အခုတော့ သူမအိတ်ထဲမှာ ငွေငါးသိန်းတောင် ထည့်လာရ၍ စိတ်က သိပ်မလုံချင်။ ခဏခဏ စမ်းကြည့်နေရသည် ။ ပျောက်သွားမှာ ကို စိုးရိမ်နေတာ။ အခုထက်ထိတော့ ပန်းချီကားဈေးနှုန်းတွေ လိုက်ကြည့်ရတာ သူမ ရဲ့ ငွေငါးသိန်းနှင့် မှီနိုင်ကောင်းပါရဲ့ ။

ပန်းချီကားဈေးနှုန်းတွေကလည်း အမျိုးမျိုး။ အက်ဖ်အီးစီနှစ်ဆယ့်ငါးဆိုသော ပန်းချီကား သေးသေးလေးမှ သည် အက်ဖ်အီးစီခြောက်ရာ၊ ခုနှစ်ရာတန် ပန်းချီကားအကြီးကြီးတွေ အထိ သူမ တွေ့ရသည် ။

ဘယ်လိုလူမျိုးတွေက ဒီပန်းချီကားတွေကို ဝယ်ကြမှာ လဲ။ ဒီလိုပိုက်ဆံနဲ့ ဆို အင်း ... ပလက်တီနမ် (Foot Chain)လေးတစ်ခုတော့ ကောင်းကောင်း ရတာပေါ့။

သူမ စိတ်ထဲကနေတော့ မမသွယ်ကို ဒီအပျိုကြီး ရူးပဲ၊ ... ဟု ပြောပစ်နေမိသည် ။ အသက်ကြီးမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်မှန်းမသိ။ ဒီပန်းချီကားတစ်ချက်အတွက်များ ... ဘယ်လောက် ကုန်ကုန်တဲ့ လေ။

တော်ရုံတန်ရုံ မနီတာသူငယ်ချင်းဆို သူမ ကူညီမှာ မဟုတ်။ ဘယ့်နယ် ...။ အဓိပ္ပါယ်မရှိ။ အခုတော့ ...။

မသွယ်ဆိုတာ သူမဆီကို ကနေဒါကနေ တစ်နှစ်တစ်ခါ သူမ ကြိုက်သော နိုင်ငံခြားရေးမွှေး အကောင်းစားတွေ ပို့ပေးနေသူမို့လို့ လေ။ ဟင်းဟင်း ... ဒီပြင်လူများ ဆို ဝေးသေး။

အခုတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ လကမှ ပို့ထားတဲ့ ‘အက်လီဇဘက်အာဒင်’ ... ကြောင့်ပေါ့။ သူမ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ရှာဖွေနေရတာ။

ပြခန်းအောက်ထပ်မှ အလယ်နံရံကို သူမရောက်လာသည် ။ ပန်းချီကားနာမည်တွေကို အာရုံစိုက်ပြီး အနီးကပ်ဖတ်နေရ၍ ခေါင်းတောင်ကိုက်လာသည် ။

အလယ်နံရံမှ ညာဘက်အစွန်နံရံထိ ရောက်လာသည် ။ ဟုတ်ပြီ။ ပန်းချီကားကို ရှာလို့ မတွေ့ဘူးပေါ့။ ဒါဆို မသွယ်လည်း ပိုက်ဆံကုန် သက်သာသွားမည်။

ပြခန်းထဲက ရှိသမျှ ပန်းချီကားတွေကို သူမ လိုက်ကြည့်လို့ ပဲ ကုန်တော့မည်လေ။ မသွယ် သတင်းမှားရတာ နေမှာ ပါ။ မသွယ်ဝယ်ချင်တဲ့ ပန်းချီကားက တခြားပြခန်းတစ်ခုမှာ ရှိနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ပြခန်းရဲ့ အောက်ထပ် ဟိုးနောက်ဆုံးမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော နံရံဆီသို့ သူမ ရောက်လာ၏။ အဲဒီက ပန်းချီကားတွေကမှ နည်းနည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ပိုကောင်းသည် ။

ပန်းချီကားတွေက သက်တမ်းရင့်နေသော ပန်းချီကားတွေဖြစ်နေလို့ လေ။ တချို့ဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်မျှ အိုဟောင်းနေသော ပ

န်းချီတွေ။ လက်ရာတွေကလည်း အခုခေတ် လက်ရာတွေနဲ့ မတူ ... တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ကွဲပြားနေပြီး အရသာသစ်ကို ပေးစွမ်းနေသည်။ ။

ရှေးခေတ်က ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေကိုလည်း သူမ သတိထားမိသည်။ ။ ကြည့်စမ်း။ ဒီလှေကလေးနဲ့ မြစ်ကမ်းချေက ပန်းချီကားကို ထောင်ကိုးရာ ခုနစ်ဆယ့်ငါးခုနှစ်က ဆွဲထားတာတဲ့။ ။

သူမထက်တောင် ဒီပန်းချီကားက ဆယ်နှစ်လောက် အသက်ပိုကြီးနေသည်။ ။

ဟင် ... ဒီပန်းချီကားကျတော့ ထောင်ကိုးရာကိုးဆယ့်ရှစ်တဲ့။ ။ ဆွဲထားတာ ရှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာများ။ ။ ရှေးဟောင်းလက်ရာတွေထဲ ရောထည့်ပြီး ချိတ်ဆွဲထားသေးသည်။ ။

ဘာတဲ့ နာမည်က ...။

ဘုရား ...။

နောက်ဆုံးည ... ဆိုပါလား။ ဗုဒ္ဓေါရေ။

တွေ့ပြီတော့ ...။

ဒါ ... ဒါ ... မမသွယ် ရှာဝယ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ပန်းချီကားပါလား။ ဟုတ်မှာ ပါ။ (၁၉၉၈) ခုနှစ်ကဆို မမသွယ် ရန်ကုန်မှာ ရှိသေးတယ်။

ပန်းချီကားကို သူမ ရင်ခုန်စွာနဲ့ စေ့ငုံကြည့်လိုက်သည်။ ။

သူမ မျှော်လင့်ထားသလို ပန်းချီကားသည် မမသွယ်ရဲ့ ပုံတူပန်းချီ မဟုတ်ချေ။

သို့ပေမဲ့ ပန်းချီကားသည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံတူပန်းချီကားတစ်ခုတော့ ဖြစ်နေပါသည်။ ။

အဲဒီမိန်းမဟာ မမသွယ်မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ပန်းချီကားထဲမှ
မိန်းမသည် တော်တော်လေးလှသည်။ မမသွယ် မဟုတ်မှန်း ပိုသေချာ
သွားတာက ထိုမိန်းမက ပန်းချီကားထဲမှာ သတို့ သမီးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်
ထားလို့ ပင်။

မမသွယ်က အပျိုကြီးလေ။ မင်္ဂလာဆောင်ဖူးဖို့ ဝေးစွာ ကျောင်းတုန်း
က ရည်းစားသနာတောင် ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဟု မမနီတာထံမှ သူမ သိခဲ့ဖူး
သည်။

ပန်းချီကားထဲက အမျိုးသမီးကို သူမ စိတ်ထဲက မြင်ဖူးသလိုလည်း
ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာမှာ မြင်ဖူးမှန်းလည်း သူမ မမှတ်မိ
တော့ချေ။

ထိုမိန်းမသည် တကယ်တော့ ပန်းချီကားထဲမှာ ကျောပေးပြီး
ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ပေမဲ့ ထိုမိန်းမက
ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ချပ်ကျယ်ကြီးရှေ့တွင် ရပ်တန့်နေတာဆိုတော့ မျက်နှာ
ကို မှန်ထဲက တစ်ဆင့် မြင်တွေ့ရသလိုမျိုး ပန်းချီဆရာက ရေးဆွဲထားခြင်း
ဖြစ်၏။

ပန်းချီဆရာရဲ့ အိုင်ဒီယာက တော်တော်လေးကောင်းသည်။ အဲဒီမှန်
ထဲက တစ်ဆင့်မြင်နေ ရသော မိန်းမရဲ့ မျက်နှာကပင် အင်မတန် ချော
မောလှပသူဖြစ်မှန်း သိသာအောင် အသေးစိတ် ရေးဆွဲနိုင်သည်။

ပြီးတော့ ဝတ်ဆင်ထားသည် သတို့ သမီးဝတ်စုံရဲ့ ပိုးလွန်းချိတ်တွေ
ကိုလည်း တလက်လက်များ ပင် တောက်ပရွန်းပြက်နေအောင် ဘယ်လို
များ ဆွဲထားပါလိမ့်။

သူမလို ပန်းချီပညာကို နကန်းတစ်လုံးမှ နားမလည်သည့် သူတစ်ဦး
ပင်လျှင် ဒီပန်းချီရေးဆွဲသူ၏ ပညာကို နည်းနည်းတော့ အထင်ကြီးသွား

ပါသည်။ ပြီးတော့ ...။

ပန်းချီကားထဲမှာ သူမရဲ့ စိတ်အာရုံကို ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်နိုင်ဆုံးသော နေရာသည် ထိုမိန်းမ၏ မျက်နှာအမူအယာပင်ဖြစ်သည်။ ။

သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့် မှန်ချပ်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်နေသော ထိုမိန်းမရဲ့ မျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်ကြေကွဲမှုကို နက်ရှိုင်းစွာ ဖော်ပြလျက် မျက်ဝန်းအိမ်နှစ်ဘက်စလုံးဆီမှ မျက်ရည်စက်တွေ စီးဆင်းကျတဲ့ ပုံစံကို ရေးဆွဲထားတာပင်။

ကြည့်စမ်း ...။ မျက်လုံးထဲကနေ စီးဆင်းခိုတွဲကျလာလှလှ မျက်ရည်ပေါက်ကလေးက အသက်ဝင်ပီပြင်လွန်းလိုက်တာ။ ရောင်ပြန်လေးတောင် ဟပ်ပြီး တလက်လက်တောက်နေတာကို ပန်းချီဆရာက အမီအရ ဆွဲထားတာ။ ပန်းချီကားထဲကနေ အပြင်ဘက်ထိ အခုကို ခုန်ထွက်ကျလာတော့မည့် မျက်ရည်ပေါက်ကလေးအတိုင်း။

သူမ ... မနေနိုင်တော့ပဲ လက်ညှိုးထိပ်ဖျားလေးနှင့် ပန်းချီကားထဲမှ မျက်ရည်ပေါက်ကလေးကို ထိတို့ ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။ ။

ပြီးတော့ ပန်းလေးတွန့်ပြီး "ခစ်" ခနဲ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရယ်လိုက်မိပါသည်။ ။

ကြည့်ပါဦး ...။ ပန်းချီကားထဲက မိန်းမရဲ့ မျက်နှာအမူအရာကလည်း ဝတ်ဆင်ထားသည့် သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့် မလိုက်ဖက်စွာ ဆို့နှင့်နာကျင်နေတဲ့ အကြည့်တွေ သရုပ်ဖော်ထားလိုက်တာ ... ဓါတ်ပုံကင်မရာနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ အတိုင်း။

မထူးဆန်းဘူးလားနော်။ အဲဒီပန်းချီကားကို ရေးဆွဲသူဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးပါလိမ့်။

ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ များ ဒီလိုပန်းချီကားကို ရေးဆွဲထားပါလိမ့်။ သတို့သမီးဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက် ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးတတ်ကြလို့ လား။

မိန်းမတွေဟာ မင်္ဂလာဦးညတွေမှာ အကြောင်းပြချက်မည်မည်ရရမရှိပဲ ငိုတတ်ကြသည် ဟု တော့ ကြားဖူးပါသည်။

ဒါဆို ... ပန်းချီကားထဲက မိန်းမဟာ ဒီလိုမျိုး ငိုကြွေးတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လား။ ဒီလိုဆို ပန်းချီကားရဲ့ နာမည်က "ပထမဆုံးည" ... လို့ နာမည် ပိုမတပ်သင့်ပေဘူးလား။

ခုတော့ "နောက်ဆုံးည" ... တဲ့ ။

ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဆုံးည ဖြစ်ရတာလဲ။ ဘာရဲ့ နောက်ဆုံးည လဲ ...။ အပျိုစင်ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးညလား။ အဲဒီအတွက် ဒီလောက်တောင် ငိုကြွေးသင့်သလား။ ဒါမှ မဟုတ် ...။

နေပါဦး။ ဆွဲတဲ့ သူက မိန်းမတစ်ယောက်လား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်လား။

ပန်းချီကားလေးက အမြင့်နှစ်ပေခွဲ၊ အလျားတစ်ပေခွဲလောက်ပဲရှိမည့် ဒေါင်လိုက်ရှည် မျောမျောလေး ဖြစ်သည် ။ ဖိုင်ဘာ ကနုတ်ဘောင်လေး သေသေချာချာကွတ်ထားသည် ။ ဘောင်ပေါ်မှာ ပန်းချီကားနာမည်မှ တစ်ပါး ဘာမှ မရေးထားပါ။ ဈေးနှုန်းတန်ဖိုးလေးတောင် ကပ်မထားချေ။

ပန်းချီကားရဲ့ အောက်ဖက်နား ...၊ လက်မှတ်ထိုးတတ်သည့် နေရာမျိုးမှာ ပန်းချီဆရာနာမည်ကို သူမ ရှာဖွေလိုက်သည် ။

ဟင် ...။

လက်မှတ်ထိုးတာက မြန်မာဘာသာနဲ့ မဟုတ်။

တစ်လုံးတည်း။ (Brown) ... တဲ့ ။

ဘရောင်းဆိုတော့ အညိုရောင်ပေါ့။ ဘာလဲဟ ...။

အဲဒါ ပန်းချီဆရာနာမည်လား။ အညိုပေါ့။ အညိုဆိုတော့ မိန်းက
လေးဖြစ်ဖို့ များ သွားသည် ။ ဟုတ်သေးပါဘူး။ ကိုညိုလည်း ဖြစ်နိုင်
သေးတာပဲ။

သူမ ခေါင်းတော်တော်နောက်သွားသည် ။ ဦးနှောက်စားသွားတာဆို
ပိုမှန်မည်။ ဘာမဆိုင်၊ ညာမဆိုင် မမသွယ် ကိစ္စကို သူမက ဝင်ပြီးစဉ်း
စားပေးနေရတာ။

အို ... သူဟာသူ ကျားဖြစ်ဖြစ်၊ မ ဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့ ။

အညိုဖြစ်ဖြစ်၊ အနီဖြစ်ဖြစ် ပန်းချီကားက တွေ့ပြီ။ တွေ့ရင် ဈေးမေး
...။ ဝယ်ပြီးပြန် ... ဒါပဲ။

ပန်းချီကားရှေ့က သူမ ချာခနဲလှည့်ထွက်လိုက်သော်လည်း
ရင်ထဲမှာ က တကယ်တော့ ကလိ၊ ကလိလေး ကျန်နေတုန်း။

ဒီမိန်းမ ဘာလို့ အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ မှ ငိုနေရတာပါလိမ့်။

"အဲ ... အဲဒီပန်းချီကားက ဈေးနှုန်းဘယ်လောက်မှန်း ဦးတို့ မသိဘူး
ကွယ့်"

ပြခန်းတာဝန်ခံလူကြီးသည် သူမကို အံ့အားသင့်စွာနဲ့ ပြန်ပြောသည်

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လေးထောင့်မျက်မှန်လေးတပ်ထားသော ပြခန်း တာဝန်ခံသည် ပန်းချီအနုပညာကို နားလည်သည့် ပုံမပေါက်ပဲ စီးပွားရေးပညာရှင်တစ်ယောက်နှင့် ပိုတူနေသည်။

မည်သူမျှ စိတ်ဝင်စားခဲ့ပုံ မရသော ပန်းချီကားချပ်ရဲ့ ဈေးနှုန်းစုံစမ်းသူအဖြစ် သူမကိုလည်း အလွန်အမင်း အံ့ဩနေပုံရသည်။

သူမ မရှင်း၍ ပြန်မေးလိုက်ရသည်။

"ဘယ်လို ... ဒီပန်းချီကားရဲ့ ဈေးနှုန်းကို မသိဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ဒီပန်းချီကားက ဦးလေးတို့ ပြခန်းမှာ ချိတ်ထားတာ ရောင်းဖို့ ရော ဟုတ်ရဲ့ လား၊ အလှပြထားတာလား"

"အဲဒါလည်း ဦးတို့ မသိဘူး"

"အန် ..."

သူမ အူကြောင်ကြောင်လေးဖြစ်သွားသည်။ ပြခန်း တာဝန်ခံ လူကြီးက ခေါင်းကုတ်၍ ရယ်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုလေ၊ ဒီပန်းချီပြခန်းကို ဖွင့်မယ်လုပ်တော့ ပြခန်းဟောင်းတစ်ခုဆီကနေ ပန်းချီကားငါးကား၊ ခြောက်ကားလောက်ကို ဦးတို့က ဝယ်လိုက်တယ်၊ ပိတ်ပစ်တော့မယ့် ပြခန်းတစ်ခုပေါ့၊ အဲဒီ ပန်းချီကားတွေနဲ့ အတူ ဒီ ... ‘နောက်ဆုံးည’ ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားကို အရင်ပြခန်းပိုင်ရှင်က ဒီမှာ ပြရုံပဲပြထားဖို့ ပေးလိုက်တယ်၊ ဒီပန်းချီကားက ... သူ့သူငယ်ချင်းဆွဲထားတာမို့လို့ တဲ့ ၊ သိမ်းထားပေးပါ ... လို့ ပဲ ပြောပြီးပေးခဲ့တာ"

"ဆိုလိုတာက ... ကျွန်မဒီပန်းချီကားကို ဝယ်ချင်ရင် အဲဒီပြခန်းဟောင်းပိုင်ရှင်ဆီ ဆက်သွယ်ရမယ်ပေါ့"

ပြခန်းတာဝန်ခံသည် ခေါင်းကုတ်ပြန်သည် ။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ သူ
မ တောင် ခေါင်းအလိုလို ယားလာသည် ။

"အင်း ...၊ ဆက်သွယ်ဖို့ ကလည်း သိပ်တော့ မလွယ်လှဘူး၊ အဲဒီပြခန်းပိုင်ရှင်လေးက နိုင်ငံခြားကို အပြီးထွက်သွားတာလေ၊ ဒါကြောင့် သူပြခန်းကိုပိတ်ပြီး ကားတွေအကုန်ရောင်း၊ ပေးတဲ့ ဟာပေး ... လုပ်သွားတာ၊ တူမ ဒီကားကို သိပ်လိုချင်ရင်တော့ ဒီကားကိုဆွဲတဲ့ ပန်းချီဆရာလိပ်စာ သူ့ဆီမှာ ရှိလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ ပြခန်းပိုင်ရှင်လေးဆီ ဆက်သွယ်ပြီး ဦးမေးပေးမယ်၊ ပန်းချီဆရာက သူ့သူငယ်ချင်းပဲ ဆိုတော့ ..."

"လိုချင်တယ်၊ လိုချင်တယ်၊ မေးပေးပါ၊ တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြတ်အောင် ပန်းချီဆရာဆီပါ ဦးလေးပဲ ဆက်သွယ်ပြီး ဒီကားကို ရောင်းမရောင်း၊ ရောင်းမယ်ဆိုရင် ဈေးနှုန်းပါ ... တစ်ခါတည်း ... "

"စိတ်ချပါ ... ကလေးမရယ်၊ ဒီလောက်ပြောနေကတည်းက ဒီကားကို ကလေးမ သိပ်လိုချင်နေမှန်း ဦးသိပါတယ်၊ ဦးတို့ ကလည်း ရောင်းချင်ပါတယ်၊ ပါစန့်တွေချုံ့ရတယ်လေ၊ သူက မရောင်းရင်တောင် ရောင်းချင်လာအောင် ဦး ... ပြောပေးပါ့မယ်၊ စိတ်ချ"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးရယ်၊ သေသေချာချာမေးပေးနော်၊ ကျွန်မ ဘယ်တော့ပြန်လာရ မလဲဟင်၊ အဖြေ ဘယ်တော့သိရမှာ လဲ"

"နောက်တစ်ပတ်လာခဲ့လေ၊ ဒီလို အင်္ဂါနေ့ပဲ လာခဲ့ပေါ့"

သူမ နှုတ်ခမ်းစုလိုက်သည် ။

"ဦးကလည်း ကြာလိုက်တာ၊ ဒီထက်စောစောချိန်းပါလား"

"ဟာ ... နိုင်ငံခြားထိဆက်သွယ်ရမှာ လေ၊ ပြခန်းပိုင်ရှင် သူငယ်လေးက ဩစတေးလျမှာ ၊ ထွက်သွားတာက နှစ်နှစ်ကျော်နေပြီ၊ မဆက်

သွယ်တာ ကြာတော့ ဖုန်းနံပါတ်က မမှန်တော့ဘူး ပြောတယ်။ အီးမေးလ်နဲ့ လှမ်းမေးရမှာ ၊ သူ့ဆီက ပန်းချီဆရာရဲ့ လိပ်စာကို ပြန်ပို့ပေးမှ ဦးက ... ပန်းချီဆရာဆီ လှမ်းမေးပေးရဦးမှာ ၊ ပန်းချီဆရာလိပ်စာကလည်း လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာလို့ ရဦးမှ လေ။ တော်ကြာ နယ်တွေဘာတွေက ဆိုရင် ဒီထက် ကြာချင်ကြာ ..."

"ကဲပါ ... ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်မဒီကို မကြာမကြာ ဝင် လာပြီး စုံစမ်းနေပါ့မယ်၊ အကြောင်းထူးလည်း ထူးပေါ့၊ မထူးသေးလည်း ဆက်စောင့်မှာ ပေါ့၊ ဦးလေးသာ ဆက်လုပ်ထားလိုက်ပါ"

"အေးပါကွယ်၊ အစောဆုံး တနင်္ဂနွေလောက်မှ လာပါ"

"စနေ ... လာခဲ့မယ် ဦးရာ"

ပြခန်းတာဝန်ခံ ဦးလေးကြီးသည် နှစ်မြိုက်စွာ ရယ်လေသည် ။

"တူမကြီးက ဒီကားကို ဘာလို့ ဒီလောက်ကြိုက်နေတာလဲ၊ ဦးတို့ ပြခန်းမှာ ဒီထက်လက်ရာကောင်းတဲ့ နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာတွေရဲ့ ကားတွေ တစ်ပုံကြီး"

သူမ မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။ ဒုက္ခပဲ။ ဒီကားကိုမှ သူမ သေသေချာချာ လာရှာဝယ်တာ သူသိသွားတော့မှာ ပဲ။ သိလို့ မဖြစ်ဘူး။ မမသွယ် သေသေချာချာမှာ ထားတာ။

သူမ ရယ်ကျဲကျဲလေး လုပ်ပစ်လိုက်သည် ။

"လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးပေါ့ ... ဦးရဲ့ "

ဦးလေးကြီးက ပခုံးနှစ်ဖက်စလုံး တွန့်လိုက်၏။

"ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ အနုပညာဆိုတော့လည်း

နာမည်ကျော်တာ၊ လက်ရာကောင်းတာတွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ်ခံစား
လို့ ရတာပဲ ကိုယ်ဝယ်ကြမှာ ပေါ့၊ ကောင်းပါတယ် "

သူမ စိတ်ထဲက ကျိတ်ရယ်လိုက်သည် ။

ဘာကောင်းတာလဲ။

သူမ အနေနဲ့ သာဆို ဒီပန်းချီကားကို ဝယ်ဖို့ ဝေးစွ။ အလကားပေးရ
င်တောင် ယူမှာ မဟုတ်။ အိမ် ... ရှုပ်ကရှုပ်နဲ့ ။

ဘယ့်နှယ် ...။ ငိုယိုနေတဲ့ သတို့ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံတူပန်းချီ
ကားကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူကများ ချိတ်ပြီး အလှကြည့်နေချင်မှာ
လဲ။

နမိတ်မရှိ ... နမာမရှိ။ ဖွဟဲ့ ...။

"ရှင် ..."

သူမ မမျှော်လင့်ထားသော အဖြေကို ကြားရ၍ အံ့အားသင့်ထိတ်လ
န့်စွာ အော်လိုက်မိသည် ။

သူမသည် စနေနေ့ကို အင်မတန် စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး စောင့်ဆိုင်း
ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည် ။

ယခုတော့ ... ကြားလိုက်ရသည့် အဖြေက ...။

"ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ဦးလေးရယ် "

သူမ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် နီးရာကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ ။

ပြခန်းတာဝန်ခံဦးလေးကြီးကလည်း အားနာဟန်နှင့် သူမကို ကြည့်သည်။ ။

"စိတ်မကောင်းပါဘူး ... တူမကြီးရယ်၊ ပန်းချီဆရာက မရောင်းနိုင်ဘူးဆိုတော့လည်း ..."

"ဒါဆို ဦးလေးက ပန်းချီဆရာနဲ့ တော့ တွေ့ပြီးပြီပေါ့၊ ပန်းချီဆရာရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူလဲ ဦးလေး၊ ကျွန်မ သူနဲ့ တိုက်ရိုက် သွားတွေ့မယ်၊ သူလိပ်စာ ဘယ်မှာ လဲ ပြောပါ"

ဦးလေးကြီးသည် ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခေါင်း စ ကုတ်သည်။ ။

"အဲ ... အဲဒါလည်း ဦးလေး ပြောပြလို့ မရဘူးကွဲ့၊ သူက သေသေချာချာ မှာ လိုက်တယ်၊ သူ့နာမည်နဲ့ လိပ်စာကို လုံးဝ မပြောပြရဘူး ... တဲ့ "

"ရှင် ..."

သူမ နောက်တစ်ခါထပ် 'ရှင်' ရပြန်ပြီ။

ဒီတစ်ခါတော့ သူမရဲ့ စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်မှုတွေ ကုန်ဆုံးသွားပြီ။

"ဦးလေး ...၊ ဒါကရော ဘာသဘောလဲ၊ ပန်းချီကားကို ဝယ်မယ့်သူက ပန်းချီဆရာရဲ့ နာမည်လေးတောင် သိခွင့်မရှိတော့ဘူးလား၊ ဘာကိစ္စ သူ့နာမည်ရော၊ လိပ်စာရော လျှို့ဝှက်ထားရမှာ လဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ "

" မဟုတ်ဘူး လေ၊ ပန်းချီကားက မရောင်းနိုင်ဘူးလို့ သူက ပြောပြီး သားပဲ ... တူမရဲ့ ၊ ပြီးတော့ သူ့ဆီ အဲဒီလို အိမ်တိုင်ရာရောက် တူမကြီးက အတင်းလိုက် လာပြီး ပန်းချီကားရောင်းဖို့ လာပြောနေဦးမှာ စိုးလို့

တစ်ခါတည်း ပိတ်လိုက်တာ၊ မသိချင်ပါနဲ့ တော့ ကလေးမရယ်၊ သူ့နာမည်တွေ လိပ်စာတွေသိတော့ရော ဘာထူးမှာ လဲ၊ သူက မရောင်းနိုင်ပါဘူးလို့ သေသေချာချာ ပြောလိုက်တဲ့ ဟာ"

"မရောင်းနိုင်တဲ့ ပန်းချီကားကိုများ ဘာလို့ ဒီလိုပြခန်းမှာ လာချိတ်ထားရသေးလဲ၊ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုတောင် ပစ်စလက်ခတ်ပေးထားတဲ့ ပန်းချီကားချပ်ကို ...၊ ဒီက တလေးတစားနဲ့ ဝယ်မယ်ဆိုမှ ဈေးက ကိုင်ပြနေတယ်၊ ဘယ်လို ပန်းချီဆရာမှန်းလည်း မသိဘူး"

" မဟုတ်ဘူး ၊ မဟုတ်ဘူး ၊ သူက ရောင်းတော့ရောင်းမှာ ၊ တူမကြီးကိုတော့ မရောင်းဘူးတဲ့ "

"ရှင် ..."

သူမ ရှင်ပဲ ရှင်လိုက်နိုင်တော့သည် ။

"ဟို ... ဟိုလေ ..."

ပြခန်းတာဝန်ခံ ဦးလေးကြီးက သူမကို ပြောရမှာ အားနာနေဟန်နှင့် စကားတွေ ထစ်ငေါ့နေလေသည် ။

"ဟိုလေ ... ပန်းချီဆရာလေးက မေးတယ်၊ သူ့ကားကို ဝယ်ချင်တယ် ဆိုတဲ့ လူက ယောက်ျားလား ...၊ မိန်းမလား ... တဲ့ "

"အဲဒါဘာဆိုလဲ ... သူနဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ဒီပန်းချီကားကို ဝယ်ခွင့်မရှိဘူးလား ..."

"ဦးပြောတာ ... ဆုံးအောင် နားထောင်ဦးလေ၊ ဦးက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ... လို့ ပြောလိုက်တော့ သူက ပြန်မေးတယ်၊ အသက်ဘယ်လောက်လောက် ရှိလဲ ... တဲ့ ၊ ဦးက ပြောလိုက်တယ်၊ နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ထင်တယ်လို့ ..."

"ဟင် ... ဦးကလည်း ...၊ သမီးအသက်က ဆယ့်ကိုးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာ

"

ဦးလေးကြီးက သူမကို အူကြောင်ကြောင်လေး ပြန်ကြည့်သည်။ ။

"ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လကမှ ပြည့်တာ ..."

ဦးလေးကြီးက သူမကို မျက်မှောင်ကျုံ့၍ ...။

"ဦးလေးပြောတာနဲ့ သိပ်လည်း မကွာပါဘူး တူမကြီးရဲ့ ၊ နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လို့ ဦးက ပြောလိုက်တာပါ။ အဲဒီလိုလည်း ပြောရော သူက အပျိုလားလို့ ထပ်မေးပြန်ရော ...၊ အဲဒီမှာ ဦးက ..."

"အို ... အပျိုပေါ့၊ ဘယ်လိုလုပ် အအိုရမှာ လဲ၊ ရည်းစားတောင် ရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးကလည်း ... အပျိုစင်လေး ဖြစ်မှာ ပါကွယ်၊ ကလေးမလေးပါ၊ ငယ်ငယ်လေးရယ်ပါ ... လို့ လည်း ပြောလိုက်ရော ... သူကလေ ... အဲဒီမှာ ထပြောတော့တာပါပဲကွယ်၊ ဒါဆို သူ့ပန်းချီကားကို လုံးဝမရောင်းနိုင်ဘူး ... တဲ့ ၊ ဒီလို အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ အပျိုစင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ပန်းချီကားကို ဘယ်လိုမှ နားလည်ခံစားပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ... တဲ့ ၊ သူရေးဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားရဲ့ ရသ ကို သေသေချာချာ သဘောပေါက်နှစ်ခြိုက်နိုင်တဲ့ လူမျိုးကိုမှ သူက ရောင်းချင်တာ ... တဲ့ ၊ အဲဒါ တောင်းပန်ပါတယ် ... တဲ့ ၊ ပြောလိုက်ပါ ... တဲ့ ၊ တူမကြီးလို မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကိုတော့ ဒီပန်းချီကား သူလုံးဝ မရောင်းနိုင်ပါဘူး ဆိုပြီး ..."

"ကြီးကျယ်လိုက်တာတော့"

သူမ နှုတ်ကနေ မအောင်နိုင်တော့ဘဲ အော်လိုက်မိလေသည်။ ။

"ဒီလို ပန်းချီဆရာမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ်၊
တော်တော်ကိုကြီးကျယ်တဲ့ ပန်းချီဆရာ၊ ဝယ်တဲ့ သူ ကြီးကြီး ငယ်ငယ်၊
မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် ... ဒါ သူ့အလုပ်လား၊ ဦးလေး ... ပြော
စမ်းပါ၊ ကျွန်မကို ...၊ သူ့နာမည်နဲ့ လိပ်စာ၊ တကတည်း ... ဦးလေးကလ
ည်း လျှို့လိုက်တာ"

"ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးကွဲ့၊ သူက သေသေချာချာ ..."

"ဦးလေး ...၊ ကျွန်မ သိချင်ရုံသက်သက်ပါ၊ သူ့ဆီ မသွားပါဘူး၊ အဲဒီ
လောက်ကြီးကျယ်တော် မူတတ်ထ သော ပန်းချီဆရာဆွဲတဲ့ ပန်းချီကား
မဟာမဟာကြီးကို ကျွန်မလည်း မဝယ်ချင်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြောပြစ
မ်းပါ၊ ပန်းချီဆရာနာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ နာမည်ရင်းက ဘရောင်းတော့
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကပ္ပလီလူမျိုးလား၊ ဦးလေးပြောစကားအရ ...
ယောက်ျားပန်းချီဆရာ ဖြစ်မှန်းတော့ ကျွန်မ သိတယ်၊ ငယ်ငယ်လား
ကြီးကြီးလားဟင် ...၊ ရုပ်ဆိုးဆိုးလား၊ ချောချောလား၊ နာမည်ရင်းက
ဘာလဲလို့ ..."

ဦးလေးကြီးက ရယ်ပါတော့သည်။ ။

"တူမကြီးက သိပ်စပ်စုတာပဲ"

"သူက ထူးဆန်းတာကိုး၊ သိချင်တာပေါ့"

"သူက ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ပန်းချီဆရာ မဟုတ်ဘူး၊ အပျော်တမ်းဆွဲ
တာတဲ့ ...၊ သူ့မှာ တခြားအလုပ်ရှိတယ်"

"ဘာအလုပ်လဲ"

"တော်ပြီလေ၊ အဲဒါတွေ မသိချင်နဲ့ တော့၊ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"ဒါဆို ... အသက်တော့ပြော ... ဦးလေးရာ၊ သမီးထက်တော့ ကြီး"

တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီပန်းချီကားကို ဆွဲတာတောင် ခြောက်နှစ်ရှိပြီဆိုတော့ ...၊ သူ့အသက်ဘယ်လောက်က ဆွဲတာလည်း မသိဘူး ..."

"ဒါတော့ ဦးလေးမှတ်မိတယ်၊ သူ့နှုတ်ကနေ လွှတ်ခနဲ ဦးလေးကို ပြောလိုက်တာ၊ ဒါ ... ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ်တုန်းက ဆွဲထားတဲ့ ကားပဲ ... တဲ့ ၊ သူ သူငယ်ချင်းကို ပေးခဲ့တာ မေ့တောင်မေ့နေပြီတဲ့ ၊ သူက တစ်ယောက်ယောက်ကိုတောင် ရောင်းပစ်လိုက်ပြီ ထင်နေတာ၊ ဦးတို့ ပြခန်းကို ရောက်နေတာ ခုမှ သူသိသွားတယ်၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်ဆိုလို့ ဦးမှတ်မိသွားတာ၊ ခု ... တူမကြီး အရွယ်တုန်းကပေါ့"

"ဒါဆို သမီးထက် သူရှစ်နှစ်ကြီးတာပေါ့၊ နာမည်ကရော"

"မအစ်နဲ့ လေ၊ ဦးပြောမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဦးလေးကလည်း ..."

သူမ စိတ်တိုတိုနှင့် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ထရပ်လိုက်မိလေသည် ။

"မပြောလည်း နေပေါ့၊ တော်ပြီ၊ ပြန်မယ်"

ပြခန်းတာဝန်ခံဦးလေးကြီးက တခစ်ခစ်နဲ့ ရယ်လေသည် ။

"တူမကြီးကလည်း ဘာလို့ ဒီလောက် ပန်းချီဆရာကို စိတ်ဝင်စားနေတာလည်း ကွယ်၊ ဒီပန်းချီကားကို ဝယ်ချင်တာ သွေးရိုးသားရိုးရော ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ဒီပန်းချီကားရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘာဇာတ်လမ်းတွေများ ဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ တူမကြီးကလည်း ထူးဆန်းနေတာပဲကွယ့်"

သူမ အဲဒီဦးလေးကြီးကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည် ။

"သွား ...၊ မပြောပြဘူး"

ဦးလေးကြီးက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် သူမကို နှစ်သိမ့်လိုသော လေပြည်မျိုး လုပ်ကာ ...။

"ကဲ ... ကဲ၊ ဒီလောက် ပန်းချီဆရာကို ညည်း စိတ်ဝင်စားနေတာ ပိုစိတ်ဝင်စားသွားအောင် နည်းနည်းတော့ ထပ်ပြောပြလိုက်မယ်၊ အဲဒါကိုတော့ မပြောရဘူးလို့ ပန်းချီဆရာက မမှာ ဘူးလေ၊ အဲဒီပန်းချီဆရာသူငယ်လေးက တော်တော်ချောတယ်ကွ၊ သိလား"

ဒါများ ...။

သူမ ဘာမှ မပြောပဲ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ ပြခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်စဉ် ဦးလေးကြီးက ထပ်ပြောလေသည် ။

"ပြောလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဦးလေးတောင် ပန်းချီဆရာလေးကို အဲဒီလောက် ချောမောလိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားဘူး၊ ယောက်ျားလေးတွေ အချင်းချင်းတောင် ငေးရမယ့် ရုပ်မျိုးကွ၊ သူ ... ဒီလိုရုပ်မျိုးနဲ့ မိန်းကလေးဘယ်နှစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းတွေ ခွဲခဲ့မလဲတော့ မသိဘူး၊ ကဲ ... ကဲ ဒါလောက်ပြောပြရင် ကျေနပ်တော့"

"အဲဒါ ... ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ သူချောတာ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ သမီးမှ မမြင်ဖူးတာ၊ ကဲ ... ဒါဖြင့်ပြော၊ ဘယ်မင်းသားနဲ့ တူလဲ၊ တွမ်ခရစ်နဲ့ တူလား၊ ဘရက်ပစ်နဲ့ တူလား၊ အော်လန်ဒိုဘလွန်းနဲ့ တူလား၊ ဂျန်နီဒီ(ပ်)နဲ့ တူလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ... ရစ်ကီမာတင်နဲ့ တူတာလား၊ အန်းရစ်အစ်ဂလီဆီယားနဲ့ တူလို့ လား"

"ဒုက္ခပဲ၊ တူမပြောတဲ့ နာမည်တွေ ဦးလေး တစ်ခုမှ မကြားဖူးဘူး"

"ဟင်း ... ဦးလေးကြီးကလည်း တုံးပါ့"

မနိုင် ... နိုင်ရာနှင့် ပိုင်းပြီး သူမ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည် ။

သို့ပေမဲ့ ဒီပွဲမှာ အစကတည်းက သူမ ရှုံးနိမ့်နေပြီဆိုတာ အောင့်သက်သက်နဲ့ သိရှိနေလေသည်။ ။

"အဲဒါပဲ ... ဇာတ်လမ်းက ..."

သူမ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်နှင့် စကားကို လက်စ သတ်လိုက်သည်။ ။

"ဟော့တော် ..."

ဖုန်းထဲမှာ မမသွယ်က အာမေဇိုတ်သံပြုသည်။ ။

"ဒါဖြင့် ညည်း ပန်းချီကားကို မရခဲ့ဘူးပေါ့ ... မိပင်ကီ"

"ဟာ ... မသွယ်ကလည်း ... ၊ ပန်းချီဆရာက မရောင်းပါဘူး ဆိုတဲ့ ဟာ၊ ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ ပန်းချီဆရာရဲ့ ပန်းချီကားများ မသွယ်က ဘာကိစ္စ အသည်းအသန်လိုချင် နေရတာလဲ၊ သွား ... မဝယ်နဲ့ "

"ဪ ... အေ၊ အကြောင်းရှိပါတယ်ဆိုမှ "

"ဘာအကြောင်းလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါ မသွယ်ရ၊ ပန်းချီဆရာနဲ့ မသွယ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက် နေလဲ၊ ပန်းချီကားထဲက မိန်းမကဖြင့် မသွယ်ကလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါ ဘယ်သူပုံလဲ"

"ဘယ်သူပုံဖြစ်ဖြစ် ... ညည်းသိစရာ မလိုဘူး ပင်ကီ"

မမသွယ်ရဲ့ အသံသည် ဟိုအဝေးကြီးက ပြောနေသော ဖုန်းလှိုင်းမို့ တိုးတိုးလေးဖြစ်နေသည်။ ။

"မသွယ် ... အရမ်းလျှို့ဝှက်တာပဲ၊ အဲဒီပန်းချီကားကို ဘာလုပ်ဖို့ ဝယ်ချင်တာလဲ၊ ပြော ...၊ အကြောင်းပြချက် ကောင်းကောင်း ပေး၊ မပေးနိုင်ရင် လုံးဝ ... မဝယ်ပေးဘူး"

"အို ... ပင်ကီတဲ့ နော်၊ တစ်ပင်ကီတည်းရှိတယ်၊ ဘယ်ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါတည်းနဲ့ အရှုံးပေးတယ်ဆိုတာ ထုံးစံမရှိဘူး၊ မသွယ် ... ပင်ကီနဲ့ လောင်းမလား၊ အဲဒီပန်းချီကားကို ဝယ်လို့ ရ ... မရလေ၊ ဟွန်း ... ရအောင်ကို ဝယ်ပြမယ်"

"ရအောင်ဝယ်မယ် ပြောရအောင် ပန်းချီဆရာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ညည်းက သိလို့ လား"

"မသွယ်မပြောလည်း ရတယ် ... သိလား၊ ပန်းချီဆရာကို ရအောင်ကို အရင်စုံစမ်းမှာ ၊ ခု ... ဘာမှ မစုံစမ်းရသေးခင် ပင်ကီက ပြောပြလိုက်ဦးမယ်၊ ပန်းချီဆရာက ပင်ကီတို့ ထက် ရှစ်နှစ်တောင် ကြီးတယ်၊ ခုဆို နှစ်ဆယ့်ခွန် ... ရှစ်လောက်ရှိပြီ၊ မမသွယ်ထက်ဆို သုံး ... လေးနှစ်ငယ်မယ်၊ ပန်းချီဆရာက ပန်းချီကို အပျော်တမ်းဆွဲတာ၊ သူက တခြား အလုပ်ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ မသွယ်ဝယ်ခိုင်းတဲ့ နောက်ဆုံးညဆိုတဲ့ ပန်းချီကားကို သူ့အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်ကတည်းက ဆွဲခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ အဲဒီပန်းချီဆရာလေးရဲ့ ရုပ်က အရမ်းချောတယ်၊ ယောက်ျားလေးချင်း ငေးကြည့်ရအောင်တောင် ချောတယ်၊ ကဲ ... မသွယ် ဘာပြောဦးမလဲ"

"ဘုရားရေ ... ညည်းဒါတွေ ဘယ်က သိလာလဲ"

"ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ..."

သူမ အပေါ်စီးက လေသံနှင့် ရယ်ပြလိုက်သည် ။

မသွယ်က ပြန်မေးသည် ။

"ဟဲ့ ... ပင်ကီ ... ညည်းဒါတွေ ဘယ်ကသိလာလဲ ... လို့ "

"မပြောပြဘူး"

"အောင်မယ် ... ဒါ ငါ့ကို ကလဲ့စားပြန်ချေတာပေါ့လေ"

"ဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါပေမဲ့ ညည်း သူ့နာမည်ကိုတော့ မသိသေးပါဘူး"

"အဲဒါ ... မသွယ်ပြောပြဖို့ ချန်ထားတာ"

"ငလယ်မ ..."

"ဟုတ်တယ်လေ၊ မသွယ်က ပန်းချီကားကို မရအရ ဝယ်စေချင်တယ်ဆိုရင် ပန်းချီဆရာနာမည်လောက်တော့ ပြောပြပေါ့၊ ခုတော့ ပန်းချီဆရာအကြောင်းတောင် ဟိုဖုံး ... ဒီဖိနဲ့ ၊ ဒီက ဘယ်လိုလုပ်ဝယ်လို့ ရမလဲ၊ ကဲ ... ပြော"

"လာအစ်ပြန်ပြီ"

"မအစ်လို့ ရမလား၊ ခုဟာက ပန်းချီဆရာနဲ့ တောင် တွေ့ရသေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မရောင်းဘူးလို့ ပိတ်ပြောနေတာ၊ ပန်းချီဆရာနဲ့ သွားတွေ့ချင်တယ်၊ ပြောပြပါ မသွယ်ရဲ့ ၊ ပန်းချီဆရာနာမည်ကရော၊ ဘယ်မှာ နေတာလဲ ... ဆိုတာရော၊ သူ့အကြောင်း သိသမျှ ပြောပြ၊ ဒီပန်းချီကားကို ရအောင်ဝယ်ပေးမယ် ..."

"ညည်းတကယ် ရအောင် ဝယ်ပေးမှာ နော်"

"ဪ ... လောင်းမလား ... လို့ "

"ညည်း ‘နောက်ဆုံးည’ ကို ရအောင် ဝယ်ပေးနိုင်ရင် ညည်းသိချင်တဲ့ ဒီပန်းချီကားရဲ့ နောက်ကွယ်က ဇာတ်လမ်းကို အစ အဆုံး ပြောပြမယ်၊

ခုတော့ အဲဒီပန်းချီဆရာ နာမည်ပဲ ပြောပြမယ်"

"ကပ်စေးက နဲ့လိုက်တာ မသွယ်ရဲ့ ၊ သူ့အကြောင်း အကုန်ပြောပြ တော့ ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့လဲ"

"မပြောပြပါဘူး၊ ညည်းကို ပြောလိုက်ရင် တစ်နိုင်ငံလုံးသိအောင် သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာထည့်တာထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်၊ ညည်းနဲ့ ညည်းအပေါင်းအဖော်တွေလေ၊ မိနီတို့ ၊ မိစံတို့ ၊ သတင်းဖြန့်ချိရေးမှာ စပါယ်ရှယ်"

"အဲလိုမပြောပါနဲ့၊ မသွယ်တို့ ... မနီတာတို့ တစ်ခုခု သိချင်ရင်တော့ ပင်ကီတို့ အုပ်စုကိုပဲ လှမ်းလှမ်းမေး၊ အကူအညီ လှမ်းတောင်းနေပြီး၊ ဒီလူတွေကပဲ စုံစမ်းပေးနေရတာများ "

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျေးဇူးရှင်မကြီးကို အခုလှမ်းခိုင်း နေရတာပါတော်၊ ခုလည်း အဲဒီပန်းချီဆရာကိုသာ ရအောင် စုံစမ်းပြီး ပန်းချီကားကို ရအောင် ဝယ်ပေးတော်မူပါ"

"နာမည်ဘယ်သူလဲ ... လို့ "

"လူညိုချော ... တဲ့ "

"ဘာ ..."

"လူညိုချောပါဆို ...၊ ပန်းချီဆရာရဲ့ နာမည်လေ"

"ဟင်း ... နာမည်ကလည်း ..."

"ညည်းပဲ ချောသလေး၊ ချက်သလေးဆို၊ နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်သားပဲ ဟာ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူချောတာ ပင်ကီလည်း မြင်ဖူးတာမှ မဟုတ်

တာ"

"တကယ်ချောပါတယ်ဟယ် ... ကောင်လေးက ..."

"မသွယ်က မြင်ဖူးတယ်ပေါ့"

"ဟဲ့ ... မြင်ဖူးတာပေါ့၊ သူက ..."

သူမ ရင်ခုန်စွာဖြင့် နားကို အသေအလဲစွင့်နေသော်လည်း မသွယ်ရဲ့ စကားက လမ်းခုလတ်မှာ တင် ရပ်တန့်သွားပြန်သည်။ ။

"ဟင် ... ဆက်ပြောလေ"

"ဒါပဲ ...၊ ဒါပဲပြောမယ်၊ တော်ပြီ၊ ပြောရင်းနဲ့ ပေါ်တော့မယ်"

"မသွယ် ... အရမ်းလျှို့ဝှက်နေတာနဲ့ ဒီမှာ သိချင်နေတာက ရွရွကို ထိုး လာပြီ"

"သိချင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် စုံစမ်းတော့၊ မသွယ်လည်း နာမည်ပဲ သိတာ"

"ဟာ ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ လိပ်စာရော၊ သူက ဘယ်မှာ နေတာလဲ၊ မသွယ်နဲ့ ဘယ်မှာ သိတာလဲ၊ အဲဒီပန်းချီကားထဲက မိန်းမကရော ဘယ်သူလဲ၊ ပန်းချီဆရာနဲ့ က ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာတွေလဲ၊ ပြောဦးလေ"

"မသွယ် ... တကယ်မသိတာကွယ်၊ ရန်ကုန်က ထွက်လာတာပဲလေးနှစ်ကျော်ပြီ၊ သူက မသွယ်သိသလောက် လူဆိုးလေးလေ၊ သူမိဘတွေအိမ်မှာ မနေဘူးတဲ့ ၊ တစ်ယောက်တည်း အိမ်ခွဲနေတာ၊ ပြီးတော့ အိမ်ကလည်း ခဏခဏပြောင်းသေးတာ၊ မသွယ်သိတဲ့ နောက်ဆုံးလိပ်စာမှာ သူမရှိတော့တာ ကြာပြီ၊ သူ့လိပ်စာ သိရင် မသွယ်ပင်ကိုကိုတောင် ခိုင်းစရာမလိုပါဘူး၊ သူ့ကို တောင်းပန်ပြီး အဲဒီပန်းချီကား လှမ်းဝယ်ပါရ

စေ ပြောလိုက်ရုံနဲ့ သူက မသွယ်ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်မှာ ပါ"

"သူနဲ့ မသွယ်က အဲဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးခဲ့တာလား၊ ရိုးမှ ရိုးရဲ့ လား ...ဟင် ... မသွယ်"

"ဟဲ့ ... ကောင်မလေး၊ လူကြီးကို နောက်စရာလား"

"ဟီး ... ဟီး၊ အပျိုကြီး ရှက်သွားပြီ၊ စောစောစီးစီး ဝန်ခံထားပါလား ၊ ရှင်းသွားတာပေါ့"

"ဟယ် ...၊ တောက်တီးတောက်တဲ့ ...၊ လူညိုချောက ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ မသွယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ပင်ကီရဲ့ ၊ မသွယ်က သူတို့ ဇာတ်လမ်းမှ ကြားလူသက်သက်၊ ဒါပေမဲ့ မသွယ်က အဓိကနေရာက ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ သူ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ဒီ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ သိတာဆိုလို့ သူတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ မသွယ်ပဲရှိတာ ...၊ အဲဒါကြောင့် မသွယ်က လိုက်ဖုံးနေရတာ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်းက လူတွေသိလို့ လည်း လုံးဝသင့်တော်တဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ သိလို့ မဖြစ်ဘူး"

"သူတို့ နှစ်ယောက်ဆိုတာ ပန်းချီဆရာနဲ့ ပန်းချီကားထဲက မိန်းမပေါ့ ဟုတ်လား"

ဖုန်းထဲမှာ မသွယ်ရဲ့ အသံသည် တိကနဲ ပြတ်တောက်၍ ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ။

"ဟဲလို ...၊ ဟဲလို ...၊ မသွယ် ...၊ ကြားရဲ့ လား ... မသွယ် ..."

"မအော်နဲ့ ၊ ကြားတယ် ... ပင်ကီ၊ ညည်းကို ငါ ဒီဇာတ်လမ်းထဲ ဝင်ပါခိုင်းတာမှားပြီ ထင်တယ်၊ ညည်း အရမ်းသိနေပြီ"

သူမ တခစ်ခစ်နဲ့ ရယ်လိုက်မိလေသည်။ ။

"ညည်း လိုတာထက် ပိုသိနေပြီ ... ပင်ကီ"

သူမ ပြတ်သားစွာ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

"ဒီထက်ပိုသိအောင် ပင်ကီက လုပ်ဦးမှာ ၊ ကတိပေးတယ် ... သိလား"
